О панно Інно, ніжна Інно...-
живуть Тичинині дива.
Тут воронованою міддю
шугав карбований Дунай.

А жовті сови, з віт лапатих,
і віск, що меду натягнув,
надвечір світяться лампадно,
як грішна квітка тютюну.